

samat pettyneet tai petävät toiveet. Samat toiveet kodista ja ehkäpä vielä sama kaihokin, kun koti sortuu...

Sanon kotinne sortuu, sillä pyyväisiä koteja on niin vähän. — Te ettehan pahastu, jos sanon näin, sillä onhan meillä kokemusta, kokemusta, josta emme ole ennen osanneet uneksuaan.

Mutta se ei ole meitä masentanut, eikä saa masentaa! Sillä me tiedämme mitä varten elämme, ja mitä elämän tulisi olla. Niin keltainen kuin toivomme ja kaihomme kukka onkin, niin näemme siinä jotain joka antaa eloa ja se on se punainen hohde aamuauringon ruskosta. Sen hohdeessa näemme me sortuneiden kotiemme raunioista kohoavan uuden yhteiskunnan, missä raatajakin voi kodin omistaa...

Mutta kaikkesta tästä huolimatta untuu siltä kuin tämä menetetty kotimme olisi oikea kotimme — sillä se on leimannut meihin ikuiset muistot, ikuiset arvet, joita ei aikakaan paranna. Ne arvet ovat vanhuus ja vaivaisuus

YSTÄVISTÄNI PARHAIN.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

tellä: Onko hän sairastunut...? Ehkäpä kuollut! Useinhan sattuu äkkiniä kuolemantapauksia. Mutta ei! Se on mahdotonta. Hän oli terveperäinen olemus siitä saakka kun uusi holhoojansa otti hänet huostaansa.

Tullit päivilyä ja vielä pari kertaa hyppäsin uteliana verannalle toivossa saada siellä vastaanottaa hänet. Näin postimiehen ja kysäisin häneltä, eikö hän ole nähnyt ystäväni. Mahdollisesti hän on erehtynyt, eksynyt talon suhteen.

Postimies, joka hyvin tuntee hänet, vakuutti ei nähneensä häntä koko viikolla. Silloin minä suutuvin, suutuvin silmittömästi itsekseni ja päätin, että en enään odota, kyllä kolme päivää on tarpeeksi. Ja minä koston hänelle. Heti kun hän ensi kerran astuu sisälle, käännän minä selkäni hänelle. Enkä katso enään millolukaan, en ikinä!

Torstai-aamuna juuri kun lapset ovat menneet kouluun, kuulen askeleita ja kello soi. En hievahtaa. "Seiskoon siellä ulkona tai maatkoon, yhdentekevää..."

Taas on hiljaista. Kuitenkin päätöksistäni huolimatta, hilvin hyvin hiljaa alvan kuin itseäni narratakseni ovelle, jos sieltä löydän tukon postia, vaan häntä ei ole. Jo vihani kuohahtaa sydämessäni entistä räväkämmin. Koko iltapäivän teen työtä kuin mieleton.

Lapset ovat juuri tulleet koulusta ja leikkivät makuuhuoneessa. Mieheni on työssä. Soi ovikello, ovi raoteaan hiukan ja ystäväni ihka ilmi elävänä selsoo painautuneena seinää vasten. "On onnen hetki." Menen luokseen, unhoittaen päätöksen, kääntää seljään hänelle. Minä puristan häntä rintaani vasten, jonka sisällä sykki sydämeni rajusti. Vien hänet mukanani parhaimpaan huoneeseen ja siellä me istumme ääneti niin onnellisina, niin äärettömän onnellisina. Palnan huulen häneen ja minusta tuntuu, että hänkin suutelee minua. En huomannut että lapset olivat uteliana hiljineet oven taakse ja myrskynä nyt syöksivät sisään hypähdellessä ja taputellen käsiään he huusivat. "Hän tuli, hän tuli, ei eksynyt! Onko äidillä nyt hauskaa, kun hän tuli? Miksi äidillä on kynnellä silmissä, kun kerran on hauskaa?"

Vanhin heistä laskee sormen huulilleen ja hilpien he menevät takaisin yläkertaan. Kierrän oven lukkoon etteivät he enään meitä häiritseä ja nyt me aloitamme keskustelun. Hän kertoo minulle näkemisiä ja kuolemia. Ei ne ole itkuu turhan tähden, vaan elämän ankarien kouristusten pusertamia kyneleitä, niin paljon

vääryyttä ja petosta on hän löytänyt viime viikon käynnin jälkeen.

Minä kuuntelen ja itken hillitöntä itkuu, vaan silloin hän vetää huomiotani toisaalle. Hän neuvoo minua olemaan hyvä vaimo. Rehellinen ja uskollinen puoliso ja kodin haltija. Kunnioitettava ja rakastettava äiti, joka vetää lapsia luokseen ei pahan vaan loppumattoman rakkauden kautta. Neuvoo minua kasvattamaan henkisesti ja ruumiillisesti tervettä sukupolvea, joka jaksaa jatkaa aloittamani taistelun ja viedä se loppuun. Hän neuvoo kyökkiasiat niin somasti ja miellyttävästi. Hän kehottaa säästämään mieheni suurella vaivalla ansaittuja senttejä, korjaamalla vaatetta. Ei kukaan muu, ei yksikään muu ole tehnyt tätä kaikkea samalla kertaa. Vaan hän onkin kaikista muista erilaisempi ja juuri tämän tähden niin suuresti rakastan häntä, että en soisi hänen koskaan viipyvän ilman kaunaa.

Oi, jos hän tulisi kahdesti viikossa,

ajattelin... tässä minä kavahdin, kun keittiöstä alkoi luoksemme tulla palaneen ruuan käryä — ja hän kun juuri neuvot minua olemaan huoellinen.

Nyt kysyn, ystäväni, sinulta: Etkö tahtoisit saada hänet ystäväksesi? Ota hänet, minä en ole mustankipeä, sillä tiedän, että hänen rakkautensa tälläkin hetkellä jakaantuu enemmän kuin 6,500 hengen kesken, enkä voi kylmetä hänelle, enkä vihata häntä.

Anna hänelle matkarahaksi \$1.25 ja hän tulee joka viikko luoksesi sillä Canadaan, Yhdysvaltoihin dollarilla, toivon että pian mukkeampana ja vieläkin puhellaampana.

Vaadi hänen tuomaan aina mukanaan niitä makeisia myös. Sellainen on tuo ystäväni, joka on kaikkea muita parempi, joka ei odota lahjoja eikä imarteluja vastapalkkiksi, eikä petä koskaan. Hänen nimensä on TOVERITAR, Amerikan suomalaisten naisten äänenkannattaja.

KLAUDE PARKKONEN.

KODIN OSASTO

MISTÄ SAAMME LAPSILLE SUKKIA?

Se on monelle köyhälle äidille suuri kysymysmerkki kylmän talven lähestyessä. Villasukat ovat niin kalliita ostaa. Kerronpa teille mistä minä olen laittanut pojalleni talvisukkia kotitarpeiksi.

Olen purkanut vanhoja sukansääriä ja villapuseroita y.m. mikä vaan on villaista ja sellaisenaan palveluksensa täyttäneet. Sitten olen ostanut pumpullankkaa, sellaista parsimalankkaa, missä voi säät erottaa toisistaan. (On parempi jos voi saada pumpullisia kuotelankoja) ja kutonut yhden hienon pumpullisään villalangan kanssa. Sitten tulee vanhasta villalangasta aivan yhtä lujia kuin, jos kutoisit uudesta langasta ja ovat nämä sukat moninkertoin lämpimämpiä kuin pumpullisukat.

Myöskin jos tahtoo tehdä lujaa uudesta villalangasta kutoessa, niin voi panna hienon pumpullangan rinnan villalangan kanssa.

Minä kuden tai neulon silloin kun lepuutan silmiäni tai keskustelen mieheni kanssa. Ja kun kuden, neulon ja palkkaan, säästää se monta dollaria, jonka voimme sitten kuluttaa johonkin sellaiseen, joka on meille kaikille hyödyksi, ja myöskin sellaiseen, joka on Toverittarelle ja sen lukijakunnalle hyödyksi. — Selma-titi.

VÄÄRÄÄ SÄÄSTÄVÄISYYTTÄ.

Erään liikemiehen vaimo kirjoittaa "American Magazines" seuraavaa:

Olen mieheni säästäväisyysysteemin uhri, systeemin, joka on vanhentunut ja perustuu tuohon vanhaan otaksumaan, että "penni säästettynä on aina penni ansaittuna."

Kun menimme naimisiin kaksi vuotta sitten oli meillä vain vähän rahaa, mutta paljon yritteliäisyyttä. Tarkoituksemme oli päästä eteenpäin, mutta meidän kummankin menettelytavat eteen päin pääsemiseksi olivat erilaiset. Mieheni on ahkera työmies ja hän uskoo siihen periaatteeseen, että on parasta olla aina varmallia puolella. Siksi meidän ei kannattanut vuokrata kunnollista asuinhuonetta, joten me menimme asumaan kehnoon asuntoon ja sen jälkeen olemme saaneet maksaa kustannukset muuttamisesta kolme kertaa. Meidän "ei kannattanut" ostaa kunnollisia huonekaluja, joten me ostimme halpaa tavaraa ja olemme saaneet hävetä sitä. Meidän "ei kannattanut" ostaa työvälineitä

minulle taloustoimissani, joten siitä johtuva ajanhukka ja kömpelyys taloustöiden tekemisessä on ollut kukkarollemme alituisena rasituksena. "Meidän ei kannattanut" ostaa pyykki-boilaria, joten minä pesen kotona sellaiset vaatteet, joita ei tarvitse kiebuttaa ja kiehutettavat lähetän pesulaitokseen. Kustannukset tästä ja vaatteiden kuluminen ovat paljon suurempi rahan menneki kuin jos minä voisin tehdä kaikki pyykki kotona. "Meidän ei kannattanut" ostaa vääntökoneita ja seuraus siitä on se, että lapsella ja minulla on alituisen nuha sen johdosta, että vaatteet täytyy kuivata sisällä kun ne ovat liian märkiä ulkona kuivatavaksi.

Sen jälkeen kun lapseni syntyi, olin heikko terveydestä ja pyysin miestäni, että hän jonkun aikaa söisi ateriansa kaupungilla. Hänen "ei kannattanut" tehdä sitä ja seuraus oli se, että lääkärin laskuihin kului paljon enemmän. Huone missä asumme on kaikin puolin vanhanaikainen; siinä ei ole valoja, kylpyammeita eikä likaviemäriä ja ympäristöme on niin meluisa, että saamme hyvin vähän nukuksi. Kahden kadun välissä meiltä on vuokratavissa huone, joka on uuden aikainen, miellyttävä, rauhallinen — minulle se olisi kuin taivas nykyiseen verraten. Mutta siitä pitäisi maksaa vuokraa viisi dollaria enempi kuukaudessa ja vesi ja valo maksaisivat yhteensä kolme dollaria lisää. Siis "meidän ei kannata" vuokrata sitä, vaikkakin siellä oli lämmityskustannukset paljon halvemmat ja niin suuri peltotilkku, että siitä saisimme kaikki kasvokset koko perheen tarpeiksi.

Olen yliopistokurssin suorittanut ja minun aikani, kuluttettuna oppimaani ammattiin, tuotti neljästä viiteen dollariin päivässä. Jos nyt voisni osan ajastani tehdä työtä mieheni konttoorissa, tuottaisi se viidestäkymmenestä sentistä dollariin tunnissa. Sama aika kuluttettuna mieheni keittiössä nykyisissä olosuhteissa ei tuota kymmentä senttiä päivässä, vaan sen kautta haaskaantuu paljon enemmän.

Älkää luulko, että olen laiska,

välinpitämätön tai liiaksi typerä taloustoimissani. Sanoakseni mieheni sanoilla "vedän minä valjaissa hyvin". Muta minä olen ruumiillisesti heikko ja olen sairastanut monta vaarallista sairautta.

Paitsi opittua ammattialaani tai mieheni toimistotöitä, on monta muuta toimialaa, missä minä voisni ansaita hyvin. Kaikkialla ympärilläni on tapahtumia, asioita, ja ihmisiä menemässä haaskioon, kun ei ole kuka "kirjoittaisi heistä". Tiedän että juuri sellaisilla kirjoituksilla on kysestä. Ja sitipaitsi yksi ainoa yritykseni ilmoitusten kirjoituksessa otettiin halukkaasti vastaan ja se oli tuottavaa.

Mutta "minun ei kannata" tehdä mitään sellaista mihin paremmin kykenisin. Sillä minun täytyy pitää huolta kodistani ja on vai yksi pari ammattitaidottomia käsiä sitä työtä tekemään.

Kyllä me "säästämme". Mutta — kuvastimeni näyttää minulle keski-ikäisen naisen, jonka hiukset ovat nopeaan valkenemassa ja kasvot käyvät parkkiintuneen näköiseksi ja ryppyiseksi. Olen kolmenkymmenen vuoden vanha, mutta näytän neljänkymmenen vuoden vanhalle. Kolme vuotta sitten kävin näköni puolesta vielä kaksikymmentäkaksi vuotiaasta.

Tiedän että ei ole viisasta lainata rahaa tulevaisuuden varaan, luottaen. Mutta joskus mietiskelen sitä, josko korko sille kasvaisi yhtä nopeaan kuin kasvaa korko tulevaisuudelta lainatulle terveydelle — ja nuoruudelle. On paljon vaimoja, jotka ovat samassa asemassa avioliitossa sellaisen miesten kanssa, jotka eivät voisi sietää samoja "miten satuu" menettelytapoja omassa liikkeessään, tai ammatissaan, mitä he pakottavat vaimonsa käyttämään kotitaloudessaan.

MRS. H. L. C.

JOKU SANA LASTEN KASVATUKSESTA.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

jos minua olisi siihen vielä liiaksi lyöty, niin olisin kukaties kuollut, vastasin minä.

En tarvinnut enempi selittää. Mieheni nousi sängystä kuin salaman leimaus nopeaan, meni kyökkiin, otti sieltä palan ompelukoneen remmiä ja tuli sänkykamariimme, sieppasi lapsen sylistäni ja heitti sen vuoteelle suulleen ja löi oikein miehen kädellä remmin pätkällä lapsen takapuoleen, että sormen paksuiset palot kohoisi tilalle.

En voinut enempi kestää. Sieppasin lapsen syliini ja juoksin kyökkiin mieheni uhatessa, että jos lapsi vielä ääntää, niin saa toisen kurin. Tietysti lapsiraukka huusi ihan kuin olisi henkeä otettu. Koetin painaa lapsen päätä rintaani vastaan ja jonkun tunnin kuluttua rauhoittuikin lapsi ja nukkui uudelleen.

En voinut nukkua koko yönä, sillä itku voitti väkisellä. Aamulla kun menin ottamaan lapsen vuoteeltaan, niin ensimmäiseksi tarkastin sen selkää. Hyvä jumala! Koko selkä oli ihan muista. Peitin silmäni kädelläni, etten olisi nähnyt. Otin lapsen